

BUDDHISMUS A LIDSKÁ PRÁVA

Na podzim roku 1993 se v Chicagu sešel Parlament Světových Náboženství ke stanovení, zda se mezi náboženstvími světa nachází základní morální učení. Setkání se zúčastnili představitelé větších světových náboženství a také etnické a další menší skupiny. Přítomni byli představitelé mnoha Buddhistických škol, zahrnující Theravádu, Mahajánu, Vajrajánu a Zen a hlavní, důvěrný proslov přednesl Daljlama 4. září v Grand Parku.

Jedním z největších výsledků tohoto shromáždění byl dokument známý jako Deklarace pro Celosvětovou Etiku. Celosvětová Etika vydává základní mravní principy, jehož úmyslem je souhlas všech náboženství. Mnoho z těchto zásad se týká lidských práv a Celosvětová Etika pozoruje všeobecné poznání lidských práv a důstojnost náboženství světa jako základ nového celosvětového uspořádání.

Příbuzný záměr Celosvětové Etiky byl připravit základ pro rozsáhlý průběh jednání a přijetí, které jak doufáme bude podníceno ze všech náboženství. Nynější kapitola je příspěvkem k tomuto průběhu z Buddhistického hlediska. Jejich záměry jsou omezeny v průzkumu některých základních problémů, jenž musí být osloveny, jestli Buddhistická filozofie lidských práv je v rozvoji. Já říkám rozvoj, protože Buddhismus se nyní zdá být nedostatečnou filozofií. Buddhismus je opozdilec v případě lidských práv a po většinu jeho historie byl zaujatý jinými starostmi. Mělo by být navrženo, na obranu Buddhismu, že starost o lidská práva je mimonáboženský jev, který má více co do činění se světskými ideologiemi a mocenskou politikou než náboženstvím a je proto nerozumné vinit Buddhismus ze zanedbávání této oblasti. Navrhuji, že takové pochopení lidských práv je omylem, ale opomenutí určitého problému lidských práv je na jednu stranu bezpochybné, že Buddhismus zaostává za náboženstvími jako křesťanství a islám v rozvojovém systému pro společenské evangelium, s otázkami tohoto druhu by měli být osloveny. V takovéto intelektuální dynamické tradici je Buddhismus bezvýznamný v morální a politické filozofii. Fíkovy list může být nalézán v návrzích, že pokud bude více Buddhistické literatury nepřeloženo, mohou v těchto oblastech být schovány poklady očekávající objevení. Takové objevení neznámého postrádá spolehlivost. Pro nějakou záležitost to může být nezvyklé, pouze jestli texty na tato témata byly ztraceny v historii, ale literatura na všechny způsoby ostatních námětů oplývá. Také to může být shoda, že tyto předměty chybí z tradické klášterní osnovy. Nepřítomnost disciplíny filozofické etiky v Indické kultuře jako celek je mnohem více pravděpodobné, že Buddhismus vkládá málo času na otázky tohoto druhu.

Politické události v průběhu tohoto století mají vynucený problém lidských práv na vrcholu denního pořádku. Čínská invaze v Tibetu, drtivý etický konflikt na Srí Lance a zkušenost vojenské diktatury v zemích jako Barma, zajistily současnému Buddhismu s přímými zkušenostmi problémy. Další vývoj, který zaměřil pozornost na společenskou a politickou tematiku, je případ společensky zapojeného Buddhismu, pohyb, který jmenuje zahrnující kritiky tradických (pravděpodobně zproštěných závazků) forem Buddhismu.

Vedoucí Asijští a Západní Buddhisté nyní vyjadřují jejich zájem o společenské bezpráví v Západním slovníku lidských práv. Co beru v úvahu je jak je nutno jazyk vhodný pro

Buddhismus. Dávají potřebu rozumové snahy během století ve vyslovení, podporování a obsahují práva druhu, která svět (speciálně Západ) provolává za bezpečné pro utlačované skupiny jako Tibetáné, více cyničtí mohou navrhnout, že taková pozdní úprava je zrozena více ve vazbě ke společenské spravedlnosti. V povolání pro respekt lidských práv dnes je Buddhismus jednoduše řízen za šosy ze Západu nebo je svěřen lidským právům v Buddhistickém učení?

Mým předmětem na tomto papíře může vytvořit výsledek jako pojmový a naukový základ pro lidská práva v Buddhismu. Jsem zaujatý rozumovým přemostěním, které musí být dáno do místa, jestli výrazy vztahu o lidských právech jsou spojené s Buddhistickou naukou. Je zde mnoho aspektů k tomuto problému, ale tři příbuzné problémy budou zvažovány: pojem práv, pojem lidských práv a otázka, jak jsou lidská práva vyučována v Buddhistické nauce. Za prvé se ptám, jestli pojem práv je v Buddhismu srozumitelný. K zodpovězení této otázky bude zapotřebí zajistit nějaké pochopení původu představy na Západě. Dále se ptám zda Buddhistický pojem lidských práv (jestli taková záležitost existuje) je stejný jako Západní pochopení. Nakonec zvažuji, v které specifické oblasti Buddhistického učení může být nauka lidských práv vyučována. Poněvadž jednání je podstatně teoretické, detailní reference nebudou sestaveny v jednotlivých Buddhistických kulturách nebo školách, ve specifickém zneužívání lidských práv nebo v zapsání lidských práv v jednotlivých režimech.

Před obrácením k těmto problémům musí být úvodní předmět sestaven o Buddhismu samotném. V povídání o Buddhismu bych odstranil, že píšou s referencemi v roztržitosti, které mohou být pojmenovány klasickým Buddhismem. Tato roztržitost není ani stejná ani rozdílná pro Buddhismus v žádné historické nebo kulturní souvislosti. Není to míněno jako představování pohledu na sekty a je dost zřetelné zahrnout Theravadské a Mahajanské školy. Ospravedlnění pro tato vymyšlené lži v důvěře, že jakýkoliv pojem lidských práv považujeme Buddhismem za držení a že je univerzální ve formě. Podstata nauky lidských práv je její rozhled a bude tak zvláštní vlastnit zřetelné Theravadské, Tibetské a Zenové nauky lidských práv jako bude vlastnění nauk katolických, protestantských a východních ortodoxních. Trvání na prioritách kulturních a historických okolností bude stejné k odmítnutí platnosti lidských práv jako pojmu.

PRÁVA

Pojetí práva má na Západě dlouhou rozumovou historii a současná představa práva jako uplatnitelná moc nebo považována jednotlivcem má priority v neosobním pochopení co je objektivně pravda nebo právo. Etymologicky, anglické slovo právo je odvozeno z latinského *rectus* znamenající rovný. *Rectus* může být stopa k řeckému *orectus*, které znamená natažený a přímý. Jak Richard Dagger poznamenává, Vzor... znamená pro představu rovnosti být rozšířený z oblasti fyzické do oblasti morální – z přímého do správného, jak tomu bylo. Jinak řečeno, vlastnictví fyzického předmětu, zejména bytí správné, slušné nebo upřímné, je prakticky přenosné v souvislosti morální. Dagger navrhuje:

Obdobou tělesného smyslu, primárního morálního smyslu práva byla norma nebo rozsah postoje. Něco bylo správné – morálně slušné nebo pravda – jestli se to setkalo s normou poctivosti nebo správnosti...

Jakmile byla myšlenka správnosti přenesena do morální oblasti, dalším vývojem byl pohled ukazující osobní nárok některých druhů. Dagger pokračuje:

Odsud byl další krok poznat toto jednání vzato s právem jako podstatu práva. Změna vychází z přesvědčení, že můžu dělat něco, protože je to správné, jinak řečeno, v přesvědčení, že můžu dělat něco, protože mám právo to dělat... Tedy pojetí práv splývá s pojmem práva.

Přenesené morální užívání termínů jako správný, slušný a upřímný (v protikladu k nečestný, překroucený a ohnutý) dává podnět do své mysli. Racionálně pro změnu z mravního užívání práva k pojmu práva jako osobní oprávnění je méně jasné. Vskutku tento vývoj, který je zastupován na Západě během pozdních středních let, a který byl popsán jako rozvodí v historii práva, může být fenomén, který je kulturně unikátní. Vývoj pojetí v tomto směru se vyskytuje někde mezi Aquinas ve 13. století a právníky Suarez a Grotius v 17. století. Moderní užívání se zřetelně objevuje v Hobbes, napsáno v polovině 17. století a myšlenka práva jako osobní moci zabírá střední období politické teorie.

Část vývoje představy práva a pojmy přirozeného práva pocházejí z konce 17. století, významně ve spisu Johna Locka. Víra, že existují přirozená práva, pramení z průzkumu lidské rovnosti a je jednou z významných myšlenek revolučního období. Přirozená práva jsou nezczizitelná : nejsou propůjčitelná žádným zákonným nebo politickým postupem ani nemohou být vyjmuty z těchto nebo jiných významů. Tato přirozená práva ze 17. století jsou předchůdci soudobého pojmu lidských práv.

Měli bychom se zeptat na 2 otázky týkající se vývoje teorie přirozených práv na Západě. První, proč to trvalo tak dlouho, objevit pojem přirozených práv? Odpověď se zdá být lži, ve skutečnosti, že pro většinu Západní historie práv byly blízce svázány ke společenskému postavení a byly podstatnou funkcí pozice nebo role ve společnosti. Hierarchická společenská struktura, jako byla hlavní v Římě a středověké společnosti, je protikladem k pojmu přirozených práv. V těchto situovaných povinnostech a odpovědnostech člověka jsou odhodlány zásadní funkcí, kterou udržují (pán, občan, otrok), úřady, které jsou rozsáhlé a vrozené. Bylo to pouze tehdy, kdy hierarchický model byl odmítnut a nahrazen modelem rovnostářským, že myšlenka přirozených práv začala zajišťovat motiv.

Druhou a důležitější otázkou pro naše současné účely je: Zasahuje část unikátní kulturní formy společenského, politického a intelektuálního vývoje v osvětě význam, že lidská práva jsou v podstatě činnost historického procesu? Závěr nemusí nikoli následovat, ačkoli může být řečeno, že v 17. a 18. století byl pojem přirozených práv myšlenkou, která přišla včas, myšlenka sama o sobě nebyla nová. Vliv křesťanské nauky může být pozorován z více stran, jako víra (hlavně odvozena z Judaismu) univerzálního mravního zákona počínajícího v poctivosti k Bohu. Lidské bytosti jsou stvořeny v podobě Boha, milovány jím jako jednotlivci navzájem a záslužní důstojnosti a respektu. Mimoto, jelikož každý je členem lidské společnosti pod Bohem, všechna další členství (rod, stát, národnost) jsou druhotné. Zvláště z křesťanství, myšlenky o úpravě jednotlivců na základě jejich společenské lidskosti, se naházejí ve světské souvislosti ve stoicismu a spisech Cicera a Seneky. Filosofická oprávněnost pro nauku lidských práv má tedy vždy být postupná, třebaže území, v kterém toto zaseté může kvést – jednotlivé kombinace společenského, politického a rozumového vývoje – nemá.

Tolik k historickému pozadí. Co současné teorie práv? Pojem práva byl analyzován v mnoha směrech, jako důkaz rozsáhlé mezivědní literatury v předmětu položeného do různých pozadí jako politika, zákon, filozofie a historie. Na toto pojednání práv neexistuje jednoduchá definice práva, která nařizuje všeobecné tvrzení. Pro naše přítomné účely, základní pochopení pojmu bude stačit. Zaznamenali jsme, že právo je něco osobního až jednotlivého : může být myšleno na něco osobitého. Co majitel práva má, je blaho nebo nárok nějaké povahy a hlavní je opravňovat spravedlnost. Toto oprávnění může být rozebráno do 2 hlavních podob, pro které existují odpovídající práva : právo, které určuje formu požadavku

(právo požadavku) a právo, které určuje formu dovolení (právo dovolení). Právo požadavku je výhoda, kdy A má požitek z využití pozitivní nebo negativní potřeby B. Právo dovolení je výhoda, kdy A má požitek z bytosti vyňaté z nějaké takové potřeby využívané bytostí B. Toto základní pochopení práva může být zrekapitulováno do následující zpracované definice : právo je výhoda, která jejímu držiteli uděluje buď požadavek nebo dovolení.

Jedním důležitým rasem jakéhokoliv práva je, že poskytuje zvláštní pohled na spravedlnost, že vlastník práva vždy stojí v pozici výhody. Toto osobní hledisko pochopení, které, jak jsme viděli, se objevilo v historii pojmu, zůstává rozhodující v moderním pochopení práva. To vysvětluje následující definice Firnise :

Zkrátka, moderní slovník a gramatika práv je mnohovýrazový prostředek pro oznámení a prohlášení požadavků nebo dalších důsledků vztahu spravedlnosti od předmětu pohledu osoby, která má blaho z tohoto vztahu. Stanovuje směr rozmluvy o tom, co je správné ze speciálního stanoviska : hledisko ostatních, ke kterému je něco (zahrnující svobodu výběru) dlužen nebo povinen a kdo by mohl chybovat jestli to něco zakazuje.

Souhrnný přehled Západního pojmu práva byl požadován jako předběžný odhad jeho významu k Buddhismu. Nyní se nacházíme v situaci, kdy se ptáme, zda se pojem práva nachází v Buddhismu. Jestli ano, pak zmínka o lidských právech v Buddhismu se zdá zákonná. Jestli ne, je zde nebezpečí anachronistické podstrčení k tradičnímu pojmu, který je plodem cizí kultury.

BUDDHISMUS A PRÁVA

Uchopíme náš podnět pro diskuzi práv na Západě z etymologie a snad můžeme sbírat něco také z pramene. Především bylo zaznamenáno, že analytické slovo právo je odvozeno z latinského *rectus* znamenající rovný. Obojí rovný a *rectus* mají dávný původ v sanskrtském *rju* (přímý nebo svislý). Ekvivalent v páli je *uju* znamenající přímý, rovný, poctivý, upřímný, čestný. Proto se objevuje, že oba objektivní smysly (přímý) a metaforický mravní smysl (správný) slova právo uvedené dříve se objevili v Buddhistických a stejně tak Západních jazycích. Navzdory běžné Indoevropské etymologii, neexistuje slovo v sanskrtu nebo páli, které sděluje myšlenku práva nebo práv, vyvozeného jako osobní nárok.

Je tento význam pojmu práv Buddhistickému mínění cizí? Ne nezbytně. Alan Gewirth upozornil, že kultury mohou vlastnit pojem práv aniž by měli slovník, který by to vyjadřoval. Naznačuje, že je důležité rozlišování mezi vlastnictvím a používáním pojmu a jeho čisté nebo jasné poznání a vysvětlení... Totiž osoba může mít a používat pojem práva bez zřetelného samostatného slova pro něj. Gewirth tvrdí, že pojem práv můžeme nalézt ve feudálním mínění, Římském zákonu, Řecké filozofii, Starém testamentu a v primitivních společnostech. Ve spojení s posledním Finnisovou poznámkou ukazuje, že antropologické studie Afrických kmenových režimů zákonů odhaluje, že anglické termíny právo a povinnost jsou obvykle zahrnuty jednoduchým slovem odvozené z formy normální překládané jako správnost. Navrhuje, že nejlepším anglickým překladem v těchto případech je povinnost, protože povinnost směřuje oběma směry podle právního vztahu, kdy někdo má povinnost to dělat a co je povinnost k někomu.

Vypadá to pak, že pojem práva může existovat, kde slovo pro něj není. Může to být případ Buddhismu? V Buddhismu, co je povinnost v jakékoliv situaci je odhodlaným odkazem univerzálního mravního zákona nebo-li Dharmy. Dharma stanovuje, co je správné ve všech

souvislostech a ze všech hledisek. S respektem ke společenské spravedlnosti. Rev Vajignana vysvětluje :

Každý z nás má roli, kterou hraje pro udržení a podporování společenské spravedlnosti. Budha vysvětlil velmi přesně tyto role jako vzájemnou oddanost existující mezi rodiči a dětmi, učiteli a žáky, manželem a manželkou, příbuzenstvem a sousedy, zaměstnavatelem a zaměstnancem, kněžstvem a laiky... Nikdo by neměl být opomenut. Povinnosti vysvětlené zde jsou vzájemné a jsou považovány jako posvátné povinnosti, jsou-li plněny, mohou tvořit správnou, mírumilovnou a harmonickou společnost.

Z tohoto můžeme pozorovat, že Dharma určuje ne pouze že někdo má povinnost něco dělat, ale také že existuje povinnost k někomu. Tak tedy vykonání A jeho Dharmické povinnosti k B připouští, že jeho povinnost nebo můžeme říct, že je oprávněný v (pod, skrze) Dharmě. Protože Dharma určuje, například, povinnost manželů a povinnosti manželek, následuje, že povinnosti někoho se shodují s oprávněním práv dalších. Jestliže manžel má povinnost podporovat jeho manželku, manželka má právo být podporována od jejího manžela. Jestliže manželka má povinnost starat se o manželův majetek, manžel má právo, aby byl jeho majetek udržován v bezpečí jeho manželkou. Jestliže v Dharmě je to povinnost druhu (nebo politické autority) udílet spravedlnost nezaujatě, pak předmět (občan) může říct, že má právo na správné a nestranné zacházení před zákonem.

Může to být uzavřeno, pakli-že představa práva je v klasickém Buddhismu přítomna? Odpověď záleží na kritériích přijatých pro vlastnictví pojmu. Digger prohlásil názor :

Jestliže je někdo ochotný vyhlížet hlavně pro myšlenku nebo pojem, ačkoli to mohlo být vyjádřeno, pak někdo může důvěrně říct, že pojem práva je ve skutečnosti starý jako civilizace sama.

Na druhou stranu:

Jestliže někdo tvrdí, že podoba vyjádření je rozhodující... tak, že pojem, nemůže být řečeno, existuje, jestliže existuje slovo nebo fráze rozlišující ostatní pojmy, pak někdo může říct, že pojem práva má svůj původ ve středních letech.

Myslím, že náš závěr by měl být, že pojem práva je zahrnutý v klasickém Buddhismu v normativním pochopení, co je povinnost mezi jednotlivci. V Dharmě, manželé a manželky, králové a osoby, učitelé a studenti, všichni mají vzájemné povinnosti, které mohou být analyzovány do práv a povinností. Musíme ohodnotit tento závěr poznámkou, že požadavky Dharmy jsou téměř vždy vyjádřeny ve formě povinnosti než práva. Na druhou stranu, Dharma uvádí, co je povinnost ve formě Manžel by měl podporovat svou manželku jako postavení k tomu, že manželka má právo být podporována svým manželem. Práva jako osobní nároky v Dharmě, moderní pojem práva nemůže být popsán v přítomnosti. Vzhledem k ohledu, Buddhismus je daleko od jednoznačnosti a podobný výklad mohl být vyhotoven z mnoha jiných kultur a civilizací. Finnis poukazuje s ohledem na Římské zákony :

Je užitečné mít na paměti, že moderní důraz na silách držitele práva a vyplývající systematické rozdělení mezi právo a povinnost, je něco, bez čeho důmyslní zástupci nebyli schopni dělat po celý život klasického Římského zákona.

Dále navrhuje: "právem si myslím, že zde není důvod stranit se ke starším a novým obyčejům, jako směry vyjadřující důsledek spravedlnosti v dané souvislosti. Právo je užitečný pojem,

který stanovuje podrobné hledisko na spravedlnost. Její souvztažnost, povinnost, zajišťuje. Takto mohu být míněny jako oddělená okna až k obecnému užitku, kterým je spravedlnost nebo, ve spojení s Buddhismem, Dharma. Proto by mohl zajít příliš daleko požadavek, že pojem práv je k Buddhismu cizí nebo že Buddhismus odepírá jedincům jejich práva. Stručně řečeno můžeme říct, že v klasickém Buddhismu je pojem práv přítomný v nevyvinuté formě, ačkoli nebyl v historii zrozen.

Zda cokoli jako Západní pojem práv objevuje nebo objeví v průběhu historické evoluce v Buddhismu, je otázkou na přemýšlení pro specialisty v jednotlivých Buddhistských kulturách. V mnoha ohledech znamená pro tento rozvoj nikdy nebylo dobré. Buddhismus pramenil z kastovní společnosti a Asijské společnosti, kde kvetly jako největší části hierarchicky strukturované. MacIntyre se zmiňuje, že pojem nedostatku práva má nějaký význam výrazu v Japonsku dokonce tak pozdě jako polovina 19. století. Předchozí podmínky pro vývoj pojmu práv by vypadaly být rovnostářstvím a demokracií, žádný z kterých by byly patrné rysy asijského státního zřízení před moderní érou. Na druhou stranu, obranou pro odmítnutí hierarchické společenské struktury není těžké najít v Buddhismu – někdo se potřebuje pouze podívat na Budhův posudek kast. Buddhismus také obsahuje, v nauce o ne-já, že všichni jednotlivci jsou si rovni v nehlubším významu. Jako křesťanská nauka, že všichni muži jsou stvořeni rovně před Bohem, se objeví být úrodným podkladem pro teorii přirozených práv. Co se zdá být nezbytným pro obě náboženství, ale snad více v Buddhismu, bylo vtělení tohoto teoretického pohledu na muže v těle společenské výchovy.

LIDSKÁ PRÁVA

V předešlé části byla pozornost zaměřena na pojetí práva. Tady se rozmyšlíme, co je míněno charakterizovat určitá práva jako lidská práva a sledovat další pojednání počínající v předešlé části jako jestli Západní pojmy lidských práv jsou slučitelné s Buddhismem.

Článek již způsobil, že co dnes nazýváme lidskými právy, bylo jednoznačně prohlášeno jako přirozená práva, jiného významu, práva, která pramení z lidské přirozenosti. V 17. století filozofové a státníci začali definovat tato práva a ukládali je do ustanovení jako je Fundamentální řád Connecticutu tak brzy jako 1639. Dokumenty tohoto druhu inspirovaly spisy dalších prohlášení, smluv a manifestací v tradici, která pokračuje v moderní době. Jako příklad moderní smlouvy lidských práv je Světová Deklarace Lidských Práv vyhlášená GENERAL ASSEMBLY Spojených národů v prosinci 1948. Od jeho oznámení, těchto 30 článků zákoníku, se používá jako model pro mnoho následujících smluv o lidských právech.

Jaké je Buddhistské postavení k deklaraci tohoto druhu? Může to být užitečný začátek tázání, zda Buddhismus schválí Světovou Deklaraci lidských práv. Časté výzvy Dalajlamy za respekt za lidská práva podává příčinu k přemýšlení, co bude. Pokyn Celosvětová Etika mnoha Buddhisty také navrhuje, že Buddhismus nemá výhrady k podepsání smluv nebo manifestací, které usilují o zajištění všeobecných lidských práv. Mimoto, nenachází se zde nic z těchto třiceti článků, ke kterým by Buddhismus kladl výjimku. Peterův komentář na každý z těchto třiceti článků ze Světové Deklarace ukazuje na harmonii s Buddhistským učením v písmu a v duchu. V jeho předmluvě ke komentáři Nanda Guruge píše :

Profesor Petera demonstruje, že každý jednotlivý článek Světové Deklarace Lidských Práv – dokonce pracovní práva na výplatu, volný čas a blaho – byl předznamenán, působivě pomáhal a byl významně vsunut ve všezahrnující pohled na život a společnost Budhou.

Ale jak jsou tato práva oprávněna ve vztahu k Buddhistickému učení? V palijském kánonu je mnoho pasáží, jak Petera dovedně demonstroval, které posilují pohled, že ranné Buddhistické učení bylo v souladu s duchem deklarace. Ospravedlnění považované po této stránce má co do činění s filozofickými předpoklady podložené těmito pasážemi zahrnující Buddhistické představy individuálního a společenského dobra. Různé deklarace o lidských právech samy o sobě málokdy nabízejí ospravedlnění pro práva, které prohlašují. MacIntyre pozoruje jak ve Spojených Státech deklarace lidských práv z roku 1949, jaká se stala normální praktikou Spojených Států, neposkytující dobré příčiny pro jakékoliv tvrzení je následována ohromnou ztuhlostí. Pohyb k ospravedlnění je někdy zhotoven v přednes podmíněný doporučením základních hodnot... všech členů lidské rodiny nebo nějaké podobné formy pojmů. Celosvětové Etika, která poskytuje bohatší tvrzení než většina, opakují Světová Deklarace v jejích výzvách pro dokonalou realizaci podstatné důstojnosti lidských osob. Vyjadřuje to : Vytváříme vazbu k respektování života a důstojnosti, individuality a rozmanitosti, a každou osobou je zacházeno lidsky. Toto je rozvíjeno jako následující :

Tento význam, že každá lidská bytost bez rozlišení věku, pohlaví, rasy, barvy kůže, fyzické nebo duševní schopnosti, jazyka, náboženství, politického vyznání, národního nebo společenského původu vlastní nezcizitelnou a nedotknutelnou důstojnost.

Jinde, jako část jeho dialogu o světových náboženstvích, Küng vytváří konstruktivní návrh na toto téma, kterým by studenti Buddhismu měli věnovat dobrou pozornost:

Neměli by Buddhističtí filozofové, jak kriticky stanovují jejich vlastní a cizí tradice, vynaložit více přímé snahy o založení antropologie sdružené okolo lidské důstojnosti (kterou Budha sám u sebe hluboce respektoval)? Buddhisté jsou si plně vědomi, že muž může být přiměřeně chápán pouze jako postavený v každém oboru, jako příbuzná bytost v celistvosti života a kosmu. Ale nemohli by vyjadřovat více vážnosti, speciálně etické povahy, v problémech jedinečnosti, nedotknutelnosti, neměnicího se lidského já, s jejími kořeny v minulosti a budoucím osudem?

Žádným významem není zjevné, jak je lidská důstojnost v Buddhistické teorii utlačována. Mnoho slov lidské důstojnosti zní jako cizí v Buddhistickém kontextu rozmluvy o právech. Sama směřuje ke čtyřem ušlechtilým pravdám pro nějaké zřejmé odkazy lidské důstojnosti a nauka jako ne-já a pomíjivost to mohou dokonce podmiňovat. Jestli je lidská důstojnost základem základem lidských práv, Buddhismus by se mohl zdát v obtížích, když přijde na zajištění spravedlnosti pro ně. Teistická náboženství se zdají být mnohem lépe vybaveni pro zajištění zodpovědnosti lidské důstojnosti. Křesťané, muslimové a židé se typicky odvolávají ke konečnému původu lidské důstojnosti jako božské. Odstavec jedna (paragraf 1700) většiny nedávných katechistických katolických církví konstatuje : Důstojnost lidské osoby je zakořeněná v jeho výtvaru v podobě a podobnosti Boha. Buddhismus by si nepřál vyslovovat taková tvrzení. Küng poznamenává jak vedení Buddhistů v Parlamentu Světových Náboženství prozkoumávalo požadavky k protestu na výzvy pro shodu náboženství pod Bohem a vztahů Boha Všemocného a Boha Stvořitele ve vzývání během řízení. Navrhuje, že tyto rozdíly jsou (v souladu) k Buddhistickým pojmům Nirvany, Shunjaty a Dharmakaji. splňují obvyklou funkci k pojmu Bůh a mohou být považovány křesťany jako paralelní termín pro Absolutno.